

PESCAR PE ALTE MELEAGURI!

joi, 21 februarie 2019

Cum în ultima vreme pescuiesc mai tot timpul anului în Austria, am decis să vă împărtășesc încă o aventură petrecută pe malul râului Mur.

Râul Mur curge pe teritoriul Austriei, Sloveniei și Croației, iar apele sale adăpostesc exemplare excepționale de lipan, pești foarte prețioși. Anul trecut, la începutul lunii decembrie, mi-am încercat norocul la lostră și am decis să pescuiesc numai cu niște luci de dimensiuni mari de 15-20 cm, iar ca linie principală am folosit un fir de 0.30. Lanseta a fost una medie cu o lungime de 3 metri și cu o putere de acțiune 40/80 grame.

Într-o dimineață geroasă de decembrie cu o temperatură de -4°C am plecat să hoinăresc pe malurile râului Mur, cu speranța de a mă întâlni cu regina apelor de munte, lostră. Am ales un loc necunoscut, dar cu apă adâncă de 4 și chiar 5 metri. Apa era foarte limpede, fapt pentru care am fost nevoit să pescuiesc numai în locuri unde apa era foarte adâncă dar și cu niște luci de culoare închisă. Am pescuit primele două ore cu voblere și twistere de toate felurile, însă fără nici un atac din partea peștilor. Am uitat să menționez de la început faptul că în luna decembrie sezonul este deschis și la peștii curcubeu, dar nici acesta nu era interesat de niște lucile prezentate de mine.

Am hotărât să plec acasă, deoarece aveam senzația că nu-mi mai simt degetele de la picioare din cauza frigului, iar în multe locuri eram nevoit să pescuiesc cu picioarele în apă din cauza pomilor de lângă malul râului. Evident, aveam cizme până la încheieturi, dar erau cizme de cauciuc, foarte subțiri și nu făceau față temperaturilor și situației din acea dimineață. Așa că am plecat acasă numai decît, iar cum distanța nu era una mare, doar 12 km, am decis să revin după amiază, înainte de a sarea întinericului, poate norocul îmi va surâde de această dată.

Ajuns acasă am pus la fiert o bucată din prune de la Caraș-Oraș, am prăjit puțin și două bucăți de cârnați de casă, iar după ce am delectat cu acestea bunții am trecut la treabă imediat. Am decis să schimb stilul de pescuit, de la mediu la unul mai ușor, alt lanset, alt mulinet, iar ca niște luci am decis să pescuiesc la oscilante și rotative. Cum ziua este foarte scurtă în timpul iernii, nu prea aveam mult timp la dispoziție până la a sarea întinericului. Iar cum soarele nu era încă, l-am întrebat pe tata să mă ducă cu mașina, și de ce nu, să stea cu mine până pescuiesc. A refuzat categoric, că doar cine ar mai sta ca mine pe malul apei la temperaturi de -6/7 °C?

Am ajuns din nou pe malul râului Mur, de această dată mult mai optimist și mai încrezător în niște lucile mele. Hotărât să prind cu orice preț unul pește mai frumos, unul cu care să mă pot mândri în fața familiei și a prietenilor, am început primele lanseuri cu o oscilantă norocoasă, pe care o am de câțiva ani buni, și rezultatele nu s-au lăsat așteptate. Am prins doi pești curcubeu de aproximativ 40 cm pe care i-am eliberat numai decît, fără a immortaliza momentul cu smartphone-ul mobil. Oricum, erau pești peste limita legal admisă de lege, dar eu voiam altceva, ceva care să-mi amintească de această aventură extremă pe malul râului.

Am continuat să cred și să sper la marea captură, aveam o premoniție în această privință. La un moment dat, cineva din apele adânci ale râului mi-a răsunat cu un atac puternic și învictor, atât de puternic încât era să rămân fără undiță din mână. Eram sigur că este vorba de un pește monstruos deoarece peștii foarte mari nu au atacul atât de violent ca și cei mici, am înepăt ferm și hotărât, iar lupta a început. Și doar după câteva minute am adus la mal o lostră de aproximativ 4 kg, pe care am eliberat-o imediat pentru că nu era pește meu, nu era monstrul la care jinduiseam.

Am mai insistat cu câteva lanseuri în aceeași zonă, dar cu năluci de dimensiuni mari și deschise la culoare. Se întunecase aproape de-a binelea, iar eu continuam să sper la marea captură, iar la unul dintre ultimele lanseuri am avut parte de un atac destul de silențios după care am fost epuizat și ferm hotărât. Peștele parcă încremenise, iar la prima impresie am crezut că am agățat de vreun bolovan din albia râului. Dar prima impresie mi-a fost contrazisă după doar câteva momente, atunci când peștele a început să urce în amonte pe râul cu linia mea de pescuit. Eram sigur că este vorba de ceva foarte mare, iar cum malul râului era puțin abrupt, am fost nevoit să intru cu picioarele în apă, de această dată fără cizme de cauciuc. Trebuia să las firul liber peștelui ca să-l obosesc, însă debitul mare al râului și dimensiunea peștelui au avut de câștigat de această dată. După doar câteva minute peștele mi-a rupt firul și s-a dus în lumea apelor, în lumea lui. Iar eu, învins de această dată, am fost nevoit să plec cât mai repede acasă și să schimb hainele ude până la Țolduri cu unele uscate. Până a venit să ia după mine a durat aproximativ 20 minute, timp în care am fost nevoit să storc de apă șosetele și două perechi de pantaloni.

Nu mă consider un învins și nu mi-a plăcut niciodată să mi se spună așa. Sunt un învingător pentru că nu am renunțat niciodată la frumosul naturii, frumosul pescuitului și al hoinărelor cu undă în mână pe malul apei. Natura este biroul pescarului. Iar ca pescar hoinăreț ce sunt, întodeauna voi visa la marea captură!

Petru Miloș